

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๓๑ พฤษภาคม พุทธศักราช ๒๕๕๙

เปิดสิ่งที่ไม่มีราคาราคาออก

(คณะสงฆ์โดยการนำของท่านอาจารย์อินทร์ถวาย สันตุสสโก ได้มอบปัจจัยเป็นกองทุนสถานีวิทย์เสียงธรรมเพื่อประชาชน เป็นปฐมฤกษ์จำนวนเงิน ๑ ล้านบาท ถวายเปิดบัญชีที่ธนาคารกรุงไทย สาขาอุดรธานี เพื่อให้ประชาชนผู้มีจิตศรัทธาร่วมบริจาคสมทบกองทุนวิทย์เสียงธรรมเพื่อประชาชน ได้มีโอกาสร่วมบำเพ็ญมหากุศลโดยทำหน้ากัน และเพื่อให้การบริหารจัดการกองทุนเป็นไปด้วยความเรียบร้อย คณะสงฆ์จึงได้มีมติจัดตั้งคณะกรรมการบริหารกองทุนดังกล่าว โดยมีหลวงปู่ลี วัดถ้ำผาแดง เป็นประธานกรรมการ)

นี่เราก็เห็นด้วยแล้ว เมื่อวานนี้เขาประชุมกันเรียบร้อยก็มาหาเรา เราไม่ได้ไปประชุม ว่าได้มอบเงินให้เป็นกองทุน ๑ ล้านบาท เราก็ให้พร้อมในขณะเดียวกันเลยเมื่อวานนี้ ๑ ล้านบาทเหมือนกันเป็นกองทุน เรียกว่าได้เงิน ๒ ล้านแล้ว เราคิดทุกด้านทุกทางเพื่อพี่น้องชาวไทยลูกหลานไทยเรา เราไม่หวังอะไรแหละเราพูดตรงๆ ถ้าพูดทางด้านจิตใจเราก็พอเต็มที่แล้ว พูดถึงอย่างอื่นก็เหลือเฟือดังที่เห็น แต่ที่คิดไปภายนอกกระจายออกไปเพื่อลูกหลานของเรานั้นละบอกพร้อม เราจึงได้อุตสาหะพยายามคิดไว้ทุกด้านทุกทาง เมื่ออยู่ในฐานะพอเป็นไปได้อยู่เราก็พาตะเกียกตะกายอย่างนี้แหละ

ขอให้พี่น้องทั้งหลายที่เป็นลูกชาวพุทธทราบ เราเป็นผู้นำพี่น้องทั้งหลาย ในปัจจุบันนี้เรียกว่าหลวงตาบัวเป็นผู้นำ นำตั้งแต่เริ่มช่วยชาติมาจนกระทั่งบัดนี้ เราไม่ปรากฏว่ามีความต่างพร้อยแม้ชนิดหนึ่งในจิตใจของเรา นี่เพราะทำโดยธรรม ธรรมล้วนๆ มีเมตตาธรรมครอบไว้หมดเลย ทุกสิ่งทุกอย่างที่พาพี่น้องทั้งหลายดำเนิน จึงเป็นไปเพื่อความราบรื่นดีงามและสมบูรณ์ผลขึ้นโดยลำดับลำดับ ท่องคำเราในระยะเจ็ดแปดปีมานี้ก็ได้ตั้ง ๑๑ ต้นกับ ๓๐๐ กิโลแล้ว นี่ละที่เราพร้อมกันเพื่อให้เป็นหัวใจแห่งชาติไทยของเรา ท่องคำเป็นสำคัญมากทีเดียว เราก็ได้อุตสาหะพยายามเพื่อลูกหลานเราต่อไป สำหรับดอลลาร์ก็ได้เท่านั้นแหละ ดูเหมือน ๑๐ ล้าน ๒ แสน จากนั้นเราก็เอาดอลลาร์มาหมุนช่วยคนไทยทั่วประเทศ ไม่ได้เข้าก็เป็นไปตามนั้นแหละ

คือเราพูดคำใดๆ แล้วเราพิจารณาเรียบร้อยแล้วเราก็อยออกมา ออกมาต้องเป็นไปตามนั้นๆ ตลอดมาเลย ดอลลาร์เวลานี้ไม่ได้เข้าคลังหลวง ออกมาช่วยเงินไทยเพื่อช่วยชาติไทยของเราตลอดมา สำหรับเราที่ติดที่ดินอยู่ทุกวันทุกเวลานี้ เราไม่ได้มีอะไรในจิตใจของเรา เราพอทุกอย่างแล้ว ถ้าพูดถึงเรื่องราวธรรมก็พออย่างเลิศเลอ

เพราะฉะนั้นเราจึงพูดได้เต็มปาก จากศาสนธรรมของพระพุทธเจ้าที่เป็นศาสดาองค์เอก นำธรรมมาสอนโลก เราก็ปฏิบัติตามนั้นรู้เห็นเต็มกำลังความสามารถของเรา และพอใจทุกอย่างในธรรมทั้งหลายที่อยู่ภายในใจนี้ ไม่มีอะไรบกพร่อง เรียกว่าเราพอทุกอย่างแล้วทางด้านจิตใจ ส่วนจุดปัจจัยไทยทานพี่น้องทั้งหลายก็เห็นอยู่แล้วนั้น ได้มาทำอะไรก็ไหลออก ๆ

อย่างเมื่อก่อนงานทำบุญช่วยโลกช่วยสงสาร ของมากขนาดไหนที่ศาลาเมื่อก่อนนี้ พอเสร็จแล้วก็แจกวัดนั้นวัดนี้ ไปที่ไหนหมดในทันทีทันใดเลย ก็อย่างนั้น ก็เราทำเพื่อประโยชน์แก่โลก เราทำอย่างนี้เรื่อยมา ที่คิดอ่านไตร่ตรองเรื่องอะไรมีแต่เพื่อ ๆ ๆ ไม่ใช่เพื่อเรานะ เพื่อโลกเพื่อสงสารทั้งนั้นแหละ

การดำเนินนี้เราก็ไม่ได้มีการต้องดิเร เราพาพี่น้องดำเนินมาตรงไหนเป็นความบกพร่องหรือผิดพลาดไป ทำให้ส่วนรวมเสียหาย เราไม่เคยปรากฏ ได้พยายามเต็มกำลังความสามารถเรื่อยมาจนกระทั่งบัดนี้ ถ้าหากว่าจะเป็นคนดีตัวอย่างก็เป็นได้แล้วในการนำพี่น้องทั้งหลายของเรา เบื้องต้นเราก็นำเรา นำมาตั้งแต่ชั้นลัมลูกคลุกคลานตะเกียกตะกาย ขึ้นไปอยู่บนภุเขา น้ำตาร่วงบนภุเขา เริ่มต้นมาตั้งแต่โน้นที่ฝึกลูกที่สุด เราจึงได้ออกมาพูด คำนี้ก็ไม่ได้ออกมาจากที่ไหนนะ ออกมาจากตัวเอง ที่เคียดแค้นให้กิเลสถึงขนาดน้ำตาร่วง

ตามธรรมดาเคียดแค้นให้ผู้ใดสัตว์บุคคลใดก็ตาม ความเคียดแค้นเหล่านี้เป็นกิเลส แต่ความเคียดแค้นให้กิเลสที่เป็นภัยต่อตัวเองนี้เป็นธรรม ความเคียดแค้นนี้จึงฝึใจอย่างลึก น้ำตาร่วงบนภุเขา มันออกอุทานในใจนะ นี่ละมันฝึกลึกแล้วมันถอนไม่ขึ้น มีแต่จะแก้กัน ลงถึงขนาดว่า โห มึงเอากูถึงขนาดนี้เชียวหรือ เป็นอยู่ในใจนะ ขึ้นไปพึดกั๊กกับกิเลสอยู่บนภุเขา มันต่ออยู่บนภุเขาหงายหมาๆ ไม่มีหงายแมว หงายแมวมันดับได้ใช้ไหม หงายหมานี่ร้องแห้งๆ ลู้มันไม่ได้แบบร้องแห้งๆ ถึงขนาดออกอุทานมาเลยว่า มึงเอากูถึงขนาดนี้เทียวหรือ เออละวันหนึ่ง นั้นเห็นไหมละอย่างไรมึงต้องพังกูให้กูถอยกูไม่ถอย เคียดแค้นเต็มทีนะ อย่างไรก็ตามไม่ถอย มึงต้องพังกูวันหนึ่งแน่นอน นั้นละตะเกียกตะกาย อันนี้ละเป็นเครื่องมุมานะให้จิตถอยไม่ได้เลย

ตั้งแต่ลัมลูกคลุกคลานน้ำตาร่วงบนภุเขามา จากนั้นก็เรื่อย ๆ ๆ ไปเลย เอาจริงเอาจังไม่ได้ทำเล่น ๆ การพิจารณาความเพียรของตัวเองตั้งแต่เริ่มขึ้นเวลาที่พึดกั๊กกับกิเลส พรรษา ๗ พอสอบเปรียญได้พรรษา ๗ จากนั้นออกเลย ขึ้นเวลาที่พึดกั๊กกับกิเลสเรื่อยมา ไปหาพ่อแม่ครูจารย์มั่นนี่ละ กำลังใหญ่ได้ที่นั้น ท่านทุ่มกำลังใหญ่ลงให้เลย อันนั้นละที่เป็นกำลังใหญ่ที่สุดพึดกั๊กกับกิเลสไม่มีคำว่ากลัวเป็นกลัวตายเรื่อยมา แล้วก็ไปน้ำตาร่วงบนภุเขา นี่เคียดแค้นมากที่สุดทีเดียว จากนั้นก็ก้าวมาเรื่อย ๆ

จิตลุ่มลुकคुकคานหาความสงบไม่ได้ ทั้งๆ ที่ภาวนาเพื่อความสงบ กิเลสตีเอา
แตกกระจายๆ มีแต่ความฟุ้งซ่านรำคาญหาหลักเกณฑ์ไม่ได้เลย เอาพุทโธเป็นทำนบ
ใหญ่ กันด้วยสติ เอาพุทโธเป็นทำนบใหญ่ กันด้วยสติ บีบบังคับจิตไม่ให้คิด นี่ละตั้งต้น
ที่จิตของเราเจริญแล้วเสื่อมๆ เป็นเวลาปีกับ ๕ เดือน ทุกข์แสนสาหัสนะ คือจิตเรามี
หลักมีเกณฑ์ขึ้นมาเป็นลำดับลำดับ จนเป็นสมาธิแน่นปึ๋งเลย ที่นี้เป็นสิ่งที่เราไม่เคยรู้เคย
เห็นเคยเป็นก็ไม่รู้จักวิธีรักษา มันก็นอนใจเป็นธรรมดา พอนอนใจกิเลสมันก็ขึ้นตรงนั้น
จิตเสื่อมนั้นละ จากจิตเสื่อมนั้นแล้วไปเป็นเวลา ๑ ปีกับ ๕ เดือนนี้ทุกข์แสนสาหัส

จึงไปตั้งเอาใหม่ พุทโธกับสติบีบบังคับช่องของสังขาร สังขารเป็นช่องหนึ่งขึ้นมา
สังขารออกมาจาก อวิชชาปจฺจยา มันหนุนให้เป็นสังขารขึ้นมา เป็นกิเลสด้วยกัน
ทั้งนั้นๆ ไม่ได้คิดได้ปรุงอยู่ไม่ได้ มันเหมือนน้ำพุเหมือนอะไรมันฟุ้งๆ เรื่องสังขาร
ของสมุทัย เอากันไว้ไม่อยู่เพราะยังไม่มีหลักเกณฑ์ที่จะต้านทานกัน จึงได้มาลงใน
หลักเกณฑ์ด้วยการพิจารณาที่จิตเราเจริญแล้วเสื่อมๆ เพราะเหตุใด ก็มาได้จุดที่ว่า
อาจจะเป็นเพราะเราขาดคำบริกรรม จิตเราอาจจะเผลอไปตรงนั้นก็ได้อีกแล้วกิเลสมัน
เล็ดลอดออกไป กวันเอาฟืนเอาไฟมาเผาเรา ที่นี้จะไม่ให้ยอมคิด จะเอาคำบริกรรม
ปิดช่องมันที่มันเคยขึ้นสังขารความคิดปรุง แล้วสติติดเข้าไปนั้นเลย ช่องนี้เป็นช่องที่
เกิดของสังขารสมุทัย แล้วปิดช่องด้วยบทธรรมคือพุทโธ สติปิดไม่ให้คิดให้ปรุง

ลงใจแล้วนะนั้น จะเอาช่องนี้ นอกนั้นเราพิจารณาหมดแล้วก็ไม่เห็นที่ไหน มันมี
ช่องว่างที่สงสัยอยู่จุดนี้ที่ขาดคำบริกรรม ตอนนี้จะไม่ให้ขาดคำบริกรรมและสติติด
แนบกับกัน เอ้า มันจะเจริญจะเสื่อมยังงี้ให้รู้กัน พอลงใจแล้วก็ปึ๋งเลย เอาละที่นี้ นี่ละ
ตั้งได้ตรงนี้ ไม่ยอมให้คิด เหมือนนักมวยเขาต่อยกัน ระฆังดิ่งเป็งนักมวยต่อยเลย อันนี้
ก็ดิ่งเป็งด้วยความลงใจแล้ว เอาละที่นี้พุทโธกับสติเผลอไปไม่ได้ว่างั้นเถอะ ใส่ปึ๋งเลย
ตั้งแต่ตื่นนอนจนกระทั่งหลับๆ ไม่ให้เผลอไปไหนเลย ขนาดนั้นนะ ทุกข์มากที่สุด
บังคับ กิเลสมันจะฟุ้งๆ ออก สติกับคำบริกรรมตีไว้ๆ ช่องนี้

วันแรกเหมือนอกจะแตก มันดันมากนะ วันสองค่อยเบาลง วันแรกนี้หนักมาก
ที่สุด วันสองมีลักษณะลดลงนิดหนึ่ง วันสามค่อยลด ความสงบเย็นใจขึ้นมาแทนที่ ที่นี้
เอาใหญ่เลย จิตจึงไม่เสื่อมอีก พอขึ้นไปถึงขั้นที่เคยเจริญแล้วเสื่อม คราวนี้ปล่อย เอ้าๆ
เสื่อมไปไหนเสื่อม อยากเจริญก็เจริญ อยากเสื่อมก็เสื่อม เราเป็นทุกข์เพราะความหັก
ห้ามจิตไม่ให้เสื่อมนี้มานานแล้ว คราวนี้ เอา ปล่อยเลย แต่คำว่าพุทโธกับสตินี้จะไม่
ยอมปล่อย ชัดกันตรงนี้

พอไปถึงขั้นนี้แล้ว เอา เสื่อม ไปถึงขั้นมันรู้ที่นี้มันจะเสื่อม เอ้า เสื่อมไป แต่คำ
ว่าพุทโธกับสตินี้จะไม่เสื่อม ติดกับจิตเลย ถึงขั้นนั้นแล้วที่นี้ไม่เสื่อมนะ คือเราปล่อยเลย

ไม่เป็นอารมณ์ อารมณ์เหล่านี้เป็นเรื่องกังวลตัวเอง ปล่อย แต่พุทโธกับสติไม่ปล่อยๆ ขึ้นถึงนั้นแล้วแทนที่มันจะลงไม่ลงนะ คือเราปล่อย ทอดอาลัยหมดแล้ว เอ้า ลง ไปถึง นั้นแล้วไม่ลง ขึ้นเรื่อย ๆ นั่นละถึงตั้งหลักได้ ตั้งหลักได้ด้วยพุทโธกับสติไม่ยอมให้เปลอ ไม่ยอมให้คิดเรื่องของกิเลสทั้งหลาย

สังขารตัวสำคัญมากนะพาคิดพาปรุง ออกจากอวิชชาหนุนให้เป็นสังขารขึ้นมา บังคับชองนั้นไม่ให้ออกด้วยพุทโธกับสติติดแนบ พอถึงขั้นนี้แล้วควรจะเสื่อม เอ้าเสื่อม ปล่อยเลย ไม่เสื่อมเรื่อย ๆ ไปเลย จนกระทั่งผ่านไปแล้วไม่เสื่อม ก็มารู้ตัวเอง อ้อ นี่จิตของเราเปลอตรงนี้เองจนได้ ไม่มีค่าบริการม สติเปลอตรงนี้ กิเลสมันออกชองนี้ ๆ ที่นี้ มันออกไม่ได้ จิตแน่นหนามั่นคง พอจากนั้นปั้บก็ก้าวขึ้นสู่เวทีนั่งตลอดรุ่งหามรุ่งหามค่ำ ละเอียดนี้ พอได้หลักนี้แล้วขึ้นเลย นั่งตลอดรุ่ง ๆ แต่ไม่ได้ติดกันทุกคืน คือเว้นสองคืนบ้าง สามคืนบ้าง พัดกันใหญ่เลย ก็ได้แดนอัศจรรย์ขึ้นมาจาก การนั่งตลอดรุ่ง

ได้จริง ๆ ไม่เคยคาดเคยคิด ว่าจิตจะเป็นความอัศจรรย์ขึ้นมาในขณะที่จนตรอก จนมุมจากเวทนาทั้งหลาย คือทุกขเวทนา เป็นต้น ที่มันเผาเราซึ่งนั่งอยู่เหมือนหัวตอ ตัวของเราทั้งคนนี้เป็นเหมือนหัวตอ ทุกขเวทนาที่โหมมาหรือเผาร่างกายนี้เป็นเหมือน ไฟเผาหัวตอ นั่นละตอนนั้นเราจึงระลึกได้ว่า คนเรานี้อย่าเข้าใจว่าจะโง่ตลอดไปนะ เวลาจนตรอกจนมุมมันหาทางออกจนได้ด้วยสติปัญญา ก็ไปรู้ได้ตรงนี้แหละ ที่นี้เวลา มันทุกข์มาก ๆ สติปัญญามันก็หมุนตัว ๆ ทนเฉย ๆ ไม่ถูก ทนด้วยการต่อสู้ ด้วยพินิจ พิจารณาปัญญา

จากนั้นมันก็ลงพุ่งเลยเหียวนะ เป็นครั้งแรกละที่นี้ พอมันพิจารณาทุกขเวทนาที่ มันเผาไหม้หัวตอคือตัวของเรานี้ ขาดสะบั้นลงไปหมด ด้วยความรอบคอบของ สติปัญญา จิตก็ลงผิงเลย จากนั้นมาแล้วก็ได้หลักได้เกณฑ์ พอวันหลังนั่งตลอดรุ่งเอา อีก ๆ จนกระทั่งได้หลัก อันนี้พ่อแม่ครูจารย์มันก็รั้งเหมือนกัน พอมันไปเต็มที่ ๆ แล้ว ก็ มันเพลินนี้ นั่งจนกระทั่งกันแตกเลอะไม่สนใจนะ ถ้ากิเลสไม่แตกไม่ถอย มันแบบจอม โง่ ท่านนั่งอยู่บนหัวเราท่านอยู่ที่นี่

พอถึงกาลอันควรที่จะลดหย่อนผ่อนผันให้เหมาะสมกันแล้ว พอขึ้นไปกราบท่าน เท่านั้น เพราะกราบวันไหนมีแต่ธรรมะเด็ด ๆ ชัดกับกับท่าน มันเด็ดด้วยความรู้ ความเห็นความเป็นในใจของเรานี้มันเด็ดจริง ๆ นะ พลังของใจ ถึงวาระที่ท่านจะรั้ง พอ ไปกราบนี้ยังไม่ได้พูดอะไรเลย พอกราบเสร็จแล้วท่านก็ว่า สารถีฝึกม้า นั้นขึ้นแล้วนะ ถ้าม้าตัวไหนมันคึกมันคะนองไม่ฟังเหตุฟังผลอะไรเลย สารถีเขาต้องฝึกอย่างหนัก ไม่ควรกินหญ้าไม่ให้กิน ไม่ควรกินน้ำไม่ให้กิน แต่การฝึกฝึกเขาอย่างหนักไม่ถอย เขา จนกว่าม้ามันค่อยลดพยศลงไป การฝึกเขาก็ค่อยลดลง ๆ จนกระทั่งม้านี้ยอมรับการฝึก

จากเจ้าของ ทำหน้าที่ของม้าได้ด้วยความเรียบร้อยทุกอย่างแล้ว การฝึกประเภทนั้นเขาก็หยุดไป ท่านพูดเท่านั้นละ

เราก็สะดุดใจก็ว่าเรานี้มันผาดโผน ยังเสียดายเคยมาแล้วให้ลูกศิษย์ลูกหาฟัง อยากให้ท่านเอาศอกกลับสักหน่อย พอการฝึกม้าเป็นอย่างนั้นแล้ว แล้วไอ้หมาตัวนี้มันฝึกยังไงอยากให้ท่านว่าอย่างนั้นมันถึงไม่รู้จักประมาณ แต่ท่านไม่ว่า ตั้งแต่นั้นมาเราก็ไม่เคยนั่งตลอดรุ่ง นั่นละเอานั่นปั๊บจับเลย ยอมรับไม่เคยนั่งตลอดรุ่ง ไม่งั้นมันจะเอาอีก นี่ละการฝึกตัวเองเอากันอย่างหนัก แต่ยังไงก็ตามจอมปราชญ์ต้องเป็นผู้พาจอมโง่ดำเนิน เราเป็นจอมโง่ท่านเป็นจอมปราชญ์ท่านคอยดูตลอดเวลา อะไรพอดีไม่พอดีท่านจะดูตลอดเวลา เราไม่รู้มีแต่พืดเรื่อย ๆ ท่านเป็นผู้ดู

ในระยะเริ่มแรกท่านก็ชมเชยสรรเสริญ ถึงเรื่องการนั่งภาวนาได้หลักได้เกณฑ์ ครั้นต่อมาความชมเชยสรรเสริญเบาลง ๆ จากนั้นท่านเงิบ เรายังไม่รู้นะ ท่านจะออกแง่ไหนเราไม่รู้ จนกระทั่งขึ้นไปท่านพูดสารถิขึ้นมาสอนนั้น นั่นละเราถึงรู้ จากนั้นหลักเกณฑ์ก็ได้ละที่นี้ หนักเข้า ๆ ละ นี่การฝึกทรมานตน เราทำเต็มเม็ดเต็มหน่วยเต็มกำลังความสามารถ จากโอวาทที่ท่านสอนอย่างเต็มเม็ดเต็มหน่วยเรารับมาหมดในหัวอกของเรา เอาตายเข้าว่าเลย

นี่ละจิตถ้าได้ลงเป็นอย่างนั้นนะ ลงในครูบาอาจารย์ทั้งหลายเชื่อในครูบาอาจารย์ทั้งหลายแล้ว ท่านว่ายังไงแล้วมันจะท่วมลงหมดเลย ถ้าตรงไหนที่ยังไม่ลงไม่เชื่อยังไม่แน่ใจแล้วมันคาราคาซัง เราจะทำลงไปมันก็ไม่เต็มเม็ดเต็มหน่วย เพราะฉะนั้นจึงต้องเอากัน เช่นอย่างเรากับพ่อแม่ครูจารย์มันนี่ตัวแซมเป็ยนต์อัยกันละ เอาจริงเอาจังนี่ คือมันไม่ลงตรงไหนแล้วมันจะเอาอยู่ตรงนั้นเพื่อหาความลงใจ พอลงใจปั๊บหมอบเลยนะ นั่นที่นี้ท่วมเลย ลงแล้วที่นี้เอาให้เต็มเหนี่ยวเลย ถึงตรงไหนยังคาราคาซังลงไม่ได้ถามกันตรงนี้ละ พอท่านฟาดตรงไหนลงตุม ๆ ที่นี้ฟุ้งเลย เป็นอย่างนั้นละ

ครูบาอาจารย์จึงเป็นสำคัญมาก ถ้ายังไม่ลงใจมากน้อยผลก็เป็นอย่างนั้น คาราคาซังไม่ค่อยดี ถ้าได้ลงใจเต็มเหนี่ยวแล้วก็ซัดตุมเลย เอาจากเรานี้แหละจากพ่อแม่ครูจารย์มันนี่ไปศึกษาอบรมจากท่าน เอาเต็มเม็ดเต็มหน่วย จนกระทั่งจิตที่มันลุ่มลुकคลุกคลานมันก้าวได้ ๆ ก้าวได้จนกระทั่งราบรื่น เป็นธรรมชาติกิเลสไปโดยลำดับ แต่ก่อนมีแต่กิเลสฆ่าธรรมชาติบนหัวใจเรา ไปที่ไหนมีแต่กิเลสทำงาน ๆ ทำลายหัวใจเราตลอดเวลาได้รับความทุกข์ความทรมานมาก ที่นี้การฝึกของเราเอากันอย่างหนัก เมื่อมันทันกันแล้วที่นี้เรื่องธรรมชาติกิเลสก็เหมือนกัน ฆ่ากิเลสไปโดยลำดับ

ไม่ว่าจะยืนเดินนั่งนอนวันแต่หลับ กิเลสกับธรรมชาติบนหัวใจเป็นอัตโนมัติ ไม่ต้องเรียนจากใคร เป็นขึ้นจากเจ้าของเอง มันก็ชัดเจนละซิเมื่อขึ้นจากเจ้าของ จากนั้น

มันก็ตีความหมายออกไปว่า กิเลสทำงานบนหัวใจสัตว์โลกนี้เป็นอัตโนมัตติของมัน นั่นรู้แล้วนะ รู้ตอนที่ว่าเมื่อธรรมมีกำลังแล้ว ธรรมทำงานฆ่ากิเลสโดยอัตโนมัตติของตัวเอง มันก็รับกันตรงนี้ จากนั้นมากิเลสหมอบเรื่อย ๆ ตั้งแต่สติปัญญาอัตโนมัตติเกิดขึ้นแล้ว กิเลสเกิดไม่ได้ ที่เกิดแล้วก็มีตั้งแต่ค่อยหมดไป ๆ ๆ จนกระทั่งถึงขั้นมหาสติมหาปัญญาแล้วขาดสะบั้นไปเลยกิเลส

ให้มันเห็นในหัวใจชกการปฏิบัติ ธรรมพระพุทธเจ้าเป็นธรรมสด ๆ ร้อน ๆ เรียกว่าสวากขาตธรรมตรัสไว้ชอบแล้วผิดที่ตรงไหน มันผิดที่เราต่างหากที่ไม่ได้ดำเนินตามท่าน ถ้าดำเนินตามท่านแล้วหาที่ต้องติไม่ได้เลย เรากราบราบกราบพระพุทธเจ้า นี้ละการประพฤติปฏิบัติธรรม ธรรมสด ๆ ร้อน ๆ อยู่ที่หัวใจนะไม่ได้อยู่ที่ไหน ในคัมภีร์ก็เขียนไว้อ่านก็อ่านเป็นนอนแทะกระดาษไปเลยถ้าไม่สนใจจะปฏิบัติ มันก็กลายเป็นนอนแทะกระดาษไปอย่างนั้น ถ้าตั้งใจปฏิบัติมันละเป็นหินลับปัญญาอยู่ที่ตำรับตำราทั้งหมดนั้นแหละ พวกกันปฏิบัติ

จิตใจเป็นของที่มีคุณค่ามาก แต่เวลานี้สิ่งที่เลวร้ายทั้งหลายหาค่าราคาไม่ได้ ปกคลุมมันอยู่ จิตจึงไม่มีราคา ราคา เปิดสิ่งที่ไม่มีราคาค่าราคานี้ ออก ๆ จิตจะแสดงวีแววขึ้นมาอย่างน้อยขั้นวีแววก่อน จากนั้นก็ขึ้นเรื่อย ๆ จนสว่างจำครอบครัวโลกธาตุได้เมื่อกิเลสสิ้นซากลงไปแล้ว พวกกันจำเอานะ เอาละวันนี้พูดเท่านั้นละ

วัดภูวเราก็ไม่ได้ไปนาน โห จะเป็นปีแล้วมัง น่าจะถึงปีแล้ว ถ้าไปเราก็เอาอาหารไปเสริมให้ นี่ไม่ได้ไปนาน ส่วนอาหารส่งเป็นประจำนั้นทุกเดือนตลอดมา สถานที่นี้เหมาะสมมาก เพราะฉะนั้นเราจึงส่งเสริม วัดภูวเรานี้เรียกว่าเรารับเลี้ยงร้อยเปอร์เซ็นต์เลย ไม่ให้เป็นกังวลกับอะไร เราจัดไปให้พอ ๆ นอกจากนั้นวัดต่าง ๆ มีแห่งละสององค์บ้างสามองค์บ้างอยู่รอบ ๆ ภูเขา ให้มาติดต่อขอจากกันไป คือเราไปส่งชอกแซกไม่ได้ ท่านก็มาเรื่อย ๆ ให้ตาปะขาวให้เณรมารับไปเรื่อย ๆ เราส่งสารท่านเหล่านี้ตั้งใจปฏิบัติ เพราะเราเห็นความทุกข์ที่เราปฏิบัติมาเป็นอย่างนั้น

ไม่ได้มีความสะดวกสบายละการปฏิบัติ อยู่ด้วยความอดอยากขาดแคลนทุกอย่าง แต่มันไม่ได้อดอยากขาดแคลนในหัวใจนะ คือใจนี้มันพุง ๆ ต่อธรรมแดนพันทุกข์ เหล่านี้จะทุกข์ยากลำบากขนาดไหนมันไม่ได้ถือเป็นสำคัญนะ แต่ที่นี้เวลาเรื่องมันผ่านมาแล้วก็คิดเห็นสภาพ เพราะฉะนั้นจึงส่งเสียพระเณร เราผ่านแต่ก่อนแล้ว เวลาเรานั้นไม่มีใครละ ฟัดกันเลย ๆ ที่นี้เวลาย้อนหลังพิจารณาดู ท่านก็ลำบากลำบากเหมือนกันนั่นแหละ เพราะฉะนั้นเราจึงต้องส่งต้องเสียไปเรื่อย ๆ เราดำเนินแต่ก่อนไม่มีใครจะมาส่งมาเสีย ที่นี้ก็ย้อนหลังพิจารณาถึงเรื่องความลำบากของพระทั้งหลายที่ท่านมุ่งต่ออรรถต่อธรรมท่านเอาจริง ๆ นะ ท่านไม่ได้สนใจว่าจะได้ฉันอะไร ๆ นี้ไม่มี ท่านไม่สนใจ

คือจิตมันฟุ้งๆ ต่อธรรม ทุกข์ยากลำบากก็เพื่อธรรมๆ มันก็ไปได้สบายๆ ท่านไม่ได้มา
ข้องแวกกับสิ่งเหล่านี้ เอาละที่นี่

รับฟังรับชมพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่

www.Luangta.com หรือ www.Luangta.or.th

และรับฟังจากสถานีวิทยุสวนแสงธรรม กรุงเทพฯ และสถานีวิทยุอุดร

FM 103.25 MHz